

Aase, a libás kislány

Egy királynak olyan sok libája volt, hogy pásztorlányt kellett fogadni hozzájuk. Ez a lány Aase* volt neve szerint, de mivel egész nap a libáit terelgette, mindenki csak libás kislánynak hívta.

Történt abban az időben, hogy az angol királyfi házasodni akart, és elindult leánynézőbe. Ahogy lovagol az úton, elébe áll a libás kislány.

- Te vagy az, kicsi Aase? Mit keresel itt? – kérdezte a királyfi.
- Folt hátán folt a szoknyámon, az angol királyfit várom – felelte a lányka.
- No, arra hiába vársz, úgyse kapod meg – mondta a királyfi.
- Ha nekem van szánva, megkapom – felelte Aase.

Eltelt egy kis idő, és a királyfi sem abban az országban, sem a szomszéd országokban nem talált magának való lányt a rangjabeliek között. Képiró mestereket küldtek a világ minden tájára, messze idegen országokba, hogy fessék le a legszebb királylányokat, és az angol királyfi majd a képük után választ közülük. Az egyik annyira megtetszett neki, hogy odautazott hozzá, megkérte, el is jegyezte. Kitűzték a menyegző napját.

Volt annak a királyfinak egy mindentudó köve, és azt a küszöb alá tette a hálószobájában. Mikor az idegen királylány odaérkezett, Aase megmondta neki, hogy ha valamit el akar titkolni a vőlegénye elől, hát jól vigyázzon, mikor majd átlép a küszöbön, mert a kő mindent elmond róla.

* Aase – ejtsd: Ose; norvég női név.

No, megijedt erre a szép királylány, de nagyon, mert éppen elég titkolónivalója volt. Töprengett, tanakodott, és végül azt találta ki, hogy a menyegző után, este, mikor a szobában már sötét lesz, majd Aase menjen be a királyfihoz helyette, ő meg éjszaka, ha a királyfi már alszik, észrevétlenül belopódzik, és akkor újra cserélnek. Így aztán reggel az igazi feleségét látja maga mellett, és nem veszi észre a cselet.

Úgy is tettek.

A királyfi, mikor Aase este bejött hozzá, megkérdezte a követ:

– Ki az, aki most átlépte küszöbömet?

– Tiszta szívű leányka – felelte a kő –, sohase szeretett senki mást kívül.

Reggel, mikor felkeltek, és a királylány kiment a szobából, a királyfi újra megkérdezte a mindentudó követ, hogy ki az, aki a küszöbét átlépte, és az így felelt:

– Csalfa leányzó, három vőlegénye volt már, és mind a hármat elhagyta.

No, a csalfa leányzót hazazavarták az apjához, a királyfi pedig másik menyasszonyt keresett. Aztán, amikor kiválasztott egyet a képe után, lóra ült, és elindult abba az idegen országba, hogy feleségül kérje a szépséges szép királylányt.

Az úton elébe állt a libás kislány.

– Te vagy az, kicsi Aase? Mit keresel itt? – kérdezte a királyfi.

– Folt hátán folt a szoknyámon, az angol királyfit várom – felelte a lányka.

– No, azt úgyse kapod meg, hiába várod – mondta a királyfi.

– Ha nekem van szánva, megkapom.

Megint úgy történt minden, mint először. Annyi különbséggel, hogy mikor a királyfi reggel megkérdezte a mindentudó követ:

– Ki az, aki most átlépte küszöbömet?

A kő így felelt:

– Csalfa leányzó, hat vőlegénye volt, és mind a hatot elhagyta.

A királyfinak nem kellett a csalfa leányzó, hazazavarta. De gondolta, még egyszer próbálkozik, hátha akad a sok szép királylány között olyan is, aki hozzá való. Sokáig nézegette a képeket, sokat tűnődött, töprenkedett, amíg végre megint kiválasztott egyet.

Mikor lóra ült, és elindult a messzi idegen országba, hogy a szép királylányt feleségül kérje, az úton elébe állt a libás kislány.

– Te vagy az, kicsi Aase? Mit keresel itt? – kérdezte a királyfi.

- Folt hátán folt a szoknyámon, az angol királyfit várom.
- No, azt úgyse kapod meg, hiába várod.
- Ha nekem van szánva, megkapom.

És mikor az idegen királynő megérkezett, Aase annak is megmondta, hogy ha valami titkolnivalója van, jól vigyázzon, mikor a küszöböt átlépi, mert ott a mindentudó kő, és az elárulja a titkát a királyfinak. A királynő elszontyolodott, de kész volt minden csúfságra, akárcsak a másik kettő. Megkérte a libás kislányt, hogy este majd ő menjen be helyette a királyfihoz, éjszaka meg újra cseréljenek. Reggelre kelve a királyfi az igazi feleségét látja maga mellett, és nem veszi észre a cselet.

Úgy is tettek.

Mikor Aase este bement a szobába, és a királyfi megkérdezte a követ, hogy ki az, aki a küszöböt átlépte, a kő így felelt:

- Tiszta szívű lányka, sohase szeretett mást, csak téged.

Lefeküdtek, de a királyfi most már erősen gyanakodott, hogy rá akarják szedni, és egy gyűrűt húzott Aase ujjára, mégpedig olyan gyűrűt, amit nem lehetett lehúzni.

Később beosont a királynő, és a libás kislányt elzavarta, hogy ő fekhessen a helyére.

Reggel a királynő kiment a szobából, a királyfi pedig megkérdezte a követ, hogy ki az, aki küszöbét átlépte, és a kő így felelt:

- Csalfa leányzó, kilenc nőlegénye volt, és mind a kilencet elhagyta.

No, megharagudott a királyfi, nyomban kiadta az útját a hamis leányzónak, és most már kérte a tudós követ, hogy mondja el neki, hogy és mint történt minden, miért felelt reggel mindig mást, mint este. Így tudta meg, hogy a királynők milyen ravaszak és gonoszak voltak, hogy akartak kifogni rajta. A libás kislányt küldték be hozzá este, és éjszaka elzavarták, maguk feküdtek a helyére. Így aztán reggelre az igazi feleséget látta maga mellett, és nem vette észre a cselet.

A királyfi bizonyosságot akart szerezni, elment a libalegelőre. Aase most is ott ült az árokparton, de az egyik ujjá be volt kötve, azt mondta, megvágta.

– Mutasd – mondta a királyfi –, hadd látom, nagyon megvágta-e az ujjadat.

De Aase a világért se akarta levenni a kötést. Ahogy ott huzakodtak, a rongyocska lecsúszott, és a királyfi meglátta a gyűrűt, az ő gyűrűjét.

„No – gondolta –, akkor ez a lány lesz a feleségem!” Kézen fogta és a palotába vezette, ott felöltöztették bársonyba-selyembe, és mindjárt megtartották a hét országra szóló nagy lakodalmat.

Így történt, hogy Aase, a libás kislány mégis megkapta az angol királyfit, csak azért, mert neki volt szánva.

